

2. Udzielenie kredytu nie jest zależne od dochodu miesięcznego netto przypadającego na jednego członka rodziny kredytobiorcy.

§ 10. 1. Orzeczenia (decyzje) o przyznaniu pomocy z funduszu mieszkaniowego wydają organy Ministerstwa Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

2. Właściwość organów oraz zasady i tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1, w tym także w sprawach uzupełnień lub zwrotu udzielonej dodatkowej ulgi, określają Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania.

§ 11. 1. Kredyt bankowy przyznawany spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego na budowę domów jednorodzinnych (lokal) z przeznaczeniem dla osób uprawnionych może być udzielony do wysokości 80% normatywnych kosztów budowy domu jednorodzinnego (lokalu) o powierzchni użytkowej do 110 m² i podlega spłacie w okresie 45 lat.

2. Tryb przyznawania kredytu bankowego, o którym mowa w ust. 1, zasady i warunki spłaty oraz oprocentowania określają przepisy w sprawie zasad realizacji finansowania społecznego budownictwa mieszkaniowego.

§ 12. 1. Osobie uprawnionej, która uzyskała mieszkanie w spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, w drodze budownictwa indywidualnego lub wskutek nabycia domu jednorodzinnego (lokalu) albo lokalu w domu wielomieszkaniowym, przysługuje równoważnik pieniężny na remont (odnowienie, drobne naprawy) tego mieszkania z kredytów budżetowych resortów obrony narodowej lub spraw wewnętrznych.

2. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania, określają w porozumieniu z Ministrem Finansów wysokość i zasady wypłaty równoważnika.

§ 13. 1. Osobie uprawnionej, budującej dom jednorodzinny (lokal) indywidualnie lub w spółdzielczym zrzeszeniu budowy domów jednorodzinnych, może być udzielona odpłatnie pomoc, w szczególności w zakresie uzyskania i uzbrojenia terenu pod budowę, opracowań projektowych, zaopatrzenia materiałowego i transportu.

2. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określają, każdy w swoim zakresie działania, zasady i tryb udzielenia pomocy i właściwość organów w sprawach, o których mowa w ust. 1.

§ 14. Osoby uprawnione, które uzyskały przed dniem wejścia w życie uchwały lokale mieszkalne w trybie przewidzianym w przepisach o pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego, mają prawo do korzystania z dodatkowych ulg według zasad ustalonych w przepisach dotychczasowych, jeżeli ulgi takie nie zostały im przyznane.

§ 15. Traci moc uchwała nr 59 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1962 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego ze środków własnych żołnierzy i funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej (Monitor Polski z 1962 r. Nr 21, poz. 91¹ i z 1966 r. Nr 23, poz. 120).

§ 16. Do czasu wydania przepisów wykonawczych zachowują moc przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z niniejszej uchwały.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

194

UCHWAŁA Nr 157 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lipca 1973 r.

w sprawie rozwoju systemu generalnych dostaw maszyn i urządzeń oraz kompleksowej obsługi inwestorów.

W celu stworzenia warunków do dalszego rozwoju systemu generalnych dostaw oraz usprawnienia działalności inwestycyjnej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Generalnym dostawcą jest przedsiębiorstwo państwowe wpisane do rejestru generalnych dostawców, które na podstawie zawartej umowy zobowiązuje się dostarczyć inwestorowi lub generalnemu realizatorowi inwestycji, w ramach uzgodnionej umowy ze zleceniodawcą ceny i w ustalonym terminie, kompletne wyposażenie technologiczno-produkcyjne lub jego część, odpowiadające założeniom techniczno-ekonomicznym danej inwestycji.

§ 2. Generalnym dostawcą może być jednostka organizacyjna, która dostarczy technologicznie nierozłączny zestaw maszyn, urządzeń i materiałów instalacyjnych produkcji krajowej wraz z niezbędnym uzupełnieniem tego zestawu pochodzącym z importu, stanowiący całkowite wyposażenie obiektu inwestycyjnego, w szczególności:

- 1) producent podstawowych dla danego obiektu maszyn i urządzeń, posiadający odpowiednie zaplecze organizacyjne, projektowe i konstrukcyjne,
- 2) wyspecjalizowane w takiej działalności biuro projektów lub biuro kompletacyjne, powiązane z odpowiednim zapleczem produkcyjnym i zdolne do zapewnienia najbardziej nowoczesnych rozwiązań technicznych i technologicznych.

§ 3. 1. Generalny dostawca powinien rozszerzać zakres swoich świadczeń w stosunku do dostarczonego zespołu maszyn i urządzeń na:

- 1) sprawowanie nadzoru montażowego,
- 2) przeprowadzanie prób mechanicznych lub udział w nich,
- 3) udział w rozruchu technologicznym,
- 4) przeszkolenie personelu użytkownika w obsłudze dostarczanych maszyn i urządzeń.

2. Generalny dostawca powinien stopniowo podejmować się również wykonywania następujących świadczeń:

- 1) dostarczania dokumentacji technicznej,
- 2) wykonywania montażu,
- 3) przeprowadzania rozruchu technologicznego.

3. Generalny dostawca może na podstawie umowy z inwestorem pełnić funkcję generalnego realizatora inwestycji. Działa on wówczas zgodnie z uchwałą nr 268 Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1971 r. w sprawie generalnego realizatora inwestycji (Monitor Polski Nr 59, poz. 392).

§ 4. W szczególnie uzasadnionych wypadkach, w okresie przejściowym, za zgodą inwestora kompletne wyposażenie jednego zadania inwestycyjnego może być dostarczone przez kilku generalnych dostawców, stosownie do specjalizacji branżowej.

§ 5. 1. Generalny dostawca zawiera umowę z inwestorem lub generalnym realizatorem inwestycji na podsta-

wie obowiązujących ogólnych warunków umów o generalne dostawy maszyn i urządzeń w obrocie krajowym pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej.

2. Wpisany do rejestru generalny dostawca nie może odmówić zawarcia ze zleceniodawcą umowy o generalną dostawę wchodzącą w jego zakres działania.

§ 6. 1. Inwestor jest obowiązany w trybie ustalonym w umowie przekazać generalnemu dostawcy środki dewizowe niezbędne na zakup za granicą bez względu na strefę dewizową tych części wyposażenia obiektu, których import jest przewidziany zgodnie z zatwierdzoną dokumentacją techniczną.

2. Szczegółowe postanowienia w sprawach określonych w ust. 1 ustala umowa zawarta między zleceniodawcą a generalnym dostawcą zgodnie z § 5 ust. 1.

§ 7. 1. Generalny dostawca może zlecić dostawę określonych maszyn i urządzeń oraz wykonanie świadczeń innym jednostkom gospodarki uspołecznionej jako poddostawcom.

2. Właściwi ministrowie zapewnią zawieranie przez podległe przedsiębiorstwa (poddostawców) umów z generalnymi dostawcami o dostawę maszyn i urządzeń, stanowiących wyposażenie obiektów inwestycyjnych realizowanych w systemie generalnych dostaw, w terminach gwarantujących wykonanie przez generalnych dostawców całości dostawy zgodnie z umową zawartą z inwestorem.

3. Wraz z potwierdzeniem zamówienia na dostawę maszyny lub urządzenia poddostawcy są obowiązani przesłać generalnemu dostawcy wykaz części zamiennych i normy zużycia oraz zapewnić ich dostawę w asortymencie i terminie ustalonym w umowie.

4. Poddostawcy są obowiązani na żądanie generalnego dostawcy delegować do jego dyspozycji odpowiednich specjalistów niezbędnych do wykonania ich zobowiązań umownych.

5. Zjednoczenia grupujące przedsiębiorstwa produkujące maszyny i urządzenia są obowiązane do bieżącego przekazywania inwestorom, biuram projektów i generalnym dostawcom informacji techniczno-handlowych o produkowanych maszynach i urządzeniach.

§ 8. Generalny dostawca ponosi odpowiedzialność za pełną realizację zadań ustalonych w umowie, a w szczególności za kompletność dostawy i jej zgodność z umową oraz warunkami technicznymi, a także za osiągnięcie w określonym umową terminie gwarantowanych w niej parametrów eksploatacyjnych.

§ 9. 1. Generalny dostawca dostarcza przedmiot umowy we własnym imieniu i na własny rachunek.

2. Na pokrycie kosztów swojej działalności generalny dostawca pobiera od zleceniodawcy marżę obliczoną w zależności od umownej wartości generalnej dostawy.

3. Wysokość marży ustala Państwowa Komisja Cen w zależności od kompletności i stopnia złożoności generalnej dostawy oraz od zakresu świadczeń, o których mowa w § 3.

§ 10. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Maszynowego wyda szczegółowe przepisy w sprawie zasad wynagrodzeń i rozliczeń, wynikających ze stosunków umownych między zleceniodawcą a generalnym dostawcą oraz między generalnym dostawcą a poddostawcami.

§ 11. 1. Nabycie uprawnień do pełnienia funkcji generalnego dostawcy jest stwierdzane wpisem do rejestru generalnych dostawców, prowadzonego przez Ministra Finansów i ogłaszanego corocznie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa.

2. Właściwi ministrowie dokonają weryfikacji jednostek organizacyjnych, którym przysługują uprawnienia generalnych dostawców. Przy przeprowadzaniu weryfikacji należy dążyć do ograniczenia liczby generalnych dostawców, utrzymując wśród nich między innymi te jednostki organizacyjne, które posiadają uprawnienia do dostaw kompletnych obiektów na eksport zgodnie z uchwałą nr 2 Rady Ministrów z dnia 4 stycznia 1973 r. w sprawie organizacji dostaw kompletnych obiektów przeznaczonych na eksport.

3. Wpis do rejestru, o którym mowa w ust. 1, następuje za zgodą właściwego ministra na wniosek jednostki organizacyjnej nadzorującej przedsiębiorstwo wyznaczone do pełnienia funkcji generalnego dostawcy.

4. Utrata uprawnień do pełnienia funkcji generalnego dostawcy następuje przez skreślenie z rejestru, o którym mowa w ust. 1, na podstawie decyzji właściwego ministra nadzorującego jednostkę działającą w tym charakterze.

§ 12. 1. Na pokrycie skutków ryzyka i gwarancji wynikających z jego działalności generalny dostawca tworzy w ramach swoich kosztów odpowiedni fundusz ryzyka i gwarancji.

2. Szczegółowe zasady tworzenia funduszu ryzyka i gwarancji i gospodarowania nim określa Minister Finansów w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 13. W celu umożliwienia generalnym dostawcom realizacji ich zadań właściwi ministrowie będą umieszczali w projektach planów inwestycyjnych resortów na kolejne lata środki na niezbędne inwestycje własne generalnych dostawców związane ze stworzeniem dla nich odpowiedniej bazy materialno-technicznej.

§ 14. 1. Zatrudnienie i fundusz płac pracowników działów generalnego dostawcy w przedsiębiorstwach pełniących funkcje generalnego dostawcy nie podlegają limitowaniu. Zatrudnienie i fundusz płac pracowników innych działów jednostki organizacyjnej pełniącej funkcję generalnego dostawcy regulują przepisy ogólne.

2. Upoważnia się zainteresowanych ministrów do przyznawania w niektórych rodzajach przedsiębiorstw pełniących funkcje generalnego dostawcy wynagrodzeń podstawowych podwyższonych o 25% dla 30% ogólnego stanu pracowników umysłowych zatrudnionych przy realizacji zadań związanych z generalnymi dostawami.

3. Podwyższone wynagrodzenie podstawowe, o którym mowa w ust. 2, może być przyznane pracownikom umysłowym tych przedsiębiorstw, w których nie przeprowadzono reformy płac po dniu 31 sierpnia 1972 r., oraz może być wypłacane do czasu przeprowadzenia reformy płac w przedsiębiorstwie.

§ 15. 1. Generalni dostawcy i poddostawcy są uprawnieni do nagród za terminową dostawę maszyn i urządzeń. Nagrody te nie powinny odbiegać od nagród przyznawanych za realizację dostaw kompletnych obiektów przemysłowych na eksport.

2. Wysokość nagród, o których mowa w ust. 1, oraz zasady nagradzania zostaną ustalone odrębnymi przepisami.

§ 16. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 350 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1968 r. w sprawie upowszechnienia systemu generalnych dostaw dla odbiorców krajowych,
- 2) zarządzenie nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1965 r. w sprawie zasad, zakresu, obowiązków i trybu działania generalnych dostawców, zasad ich współpracy z bezpośrednimi producentami maszyn i urządzeń inwestycyjnych,

3) zarządzenie nr 22 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1971 r. zmieniające zarządzenie nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1965 r.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

195

UCHWAŁA Nr 166 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lipca 1973 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska”.

W celu uznania zasług za wieloletnią i ofiarną pracę w gospodarce komunalnej i terenowej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Zasłużony Pracownik Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. 1. Odznaka jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym nadawanym najbardziej zasłużonym pracownikom resortu gospodarki terenowej i ochrony środowiska, wyróżniającym się sumiennym wykonywaniem obowiązków w pracy zawodowej i społecznej, wykazującym szczególną dbałość o mienie społeczne i odznaczającym się wysokim poziomem moralnym.

2. Odznaka może być nadawana również osobom nie zatrudnionym w jednostkach resortu gospodarki terenowej i ochrony środowiska za zasługi położone w dziedzinie gospodarki komunalnej i terenowej.

§ 3. Pracownicy wyróżnieni odznaką i posiadający wymagane warunki na równi z innymi pracownikami korzystają z pierwszeństwa:

- 1) w przedstawianiu wniosków o nadanie orderów i odznaczeń,
- 2) w awansowaniu,
- 3) w kierowaniu do szkół ogólnokształcących i zawodowych dla pracujących oraz do szkół wyższych,
- 4) w uzyskiwaniu nagród.

§ 4. Odznakę nadaje Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 5. 1. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania wyróżnionego na dodatkową karę pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że jej nadanie nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona odznaką dopuściła się czynu, wskutek którego stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 6. Opis i wzór odznaki, zasady i tryb jej wręczania oraz sposób noszenia ustali Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska po uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Terenowej.

§ 7. Koszty odznaki oraz wydatki związane z jej nadawaniem będą pokrywane ze środków Ministerstwa Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

196

ZARZĄDZENIE Nr 53 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1973 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Polityki Naukowej i Szkolnictwa Wyższego.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się Instytut Polityki Naukowej i Szkolnictwa Wyższego, zwany dalej „Instytutem”.

2. Instytut powstaje na bazie Międzyuczelnianego Zakładu Badań nad Szkolnictwem Wyższym.

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. 1. Instytut jest zintegrowaną jednostką, której przedmiotem działania jest prowadzenie prac naukowo-badawczych i rozwojowych w zakresie rozwoju i doskonalenia działalności naukowo-badawczej i rozwojowej oraz szkolnictwa wyższego w kraju, wynikających z zadań Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Polskiej Akademii Nauk.

2. Do zadań Instytutu należy w szczególności:

- 1) prowadzenie prac naukowo-badawczych i rozwojowych w zakresie:

a) wytyczania kierunków i tempa rozwoju działalności naukowo-badawczej i rozwojowej oraz szkolnictwa wyższego,

b) kształtowania wielkości, struktury i rozmieszczenia potencjału naukowo-badawczego i rozwojowego oraz szkolnictwa wyższego,

c) doskonalenia metod prowadzenia działalności naukowo-badawczej i rozwojowej oraz szkolnictwa wyższego,

d) doboru systemów organizacji, planowania, finansowania i zarządzania działalnością naukowo-badawczą i rozwojową oraz szkolnictwem wyższym,

e) oceny efektywności działalności naukowo-badawczej i rozwojowej oraz szkolnictwa wyższego z punktu widzenia potrzeb społecznego i ekonomicznego rozwoju kraju;

- 2) inicjowanie prac naukowo-badawczych i rozwojowych w zakresie, o którym mowa w pkt 1, w szkołach wyższych, placówkach naukowych Polskiej Akademii